

Журнал «Українська культура» відроджено

Микола ТИМОШИК

д-р філол. н., проф.

Київський національний
університет культури
і мистецтв

вул. Є. Коновальця, 36
01133, Київ, Україна

e-mail: nkin@ukr.net

ORCID ID 0000-0002-7011-3022

© Тимошик М., 2020

Наприкінці року, що минає, побачив світ в оновленому вигляді журнал «Українська культура».

Подія непересічна. І для такого твердження є кілька аргументів.

Перший. Цей часопис можна віднести до не чисельної когорти тих українських періодичних видань, які, наперекір різним суспільно-політичним і економічним обставинам, виявилися довгожителами. Наступного року йому виповнюється 100 років.

Другий. Натепер це великоформатний повноколірний журнал із європейським рівнем верстання та поліграфічного відтворення, на сторінках якого висвітлюється широкий спектр проблем специфічної галузі, що формує, за словами Ліни Костенко, гуманітарну ауру нації.

Третій. «Українська Культура» — не просто головний український культурологічний часопис, а й видавничий дім із такою ж назвою, під крівлею якого об'єдналася жменька редакцій, які можна вважати невпкорені часом і владами, що за всіх часів для таких видань була хронічно не прихильною.

Назвемо для наших читачів ці українські видання, які, наперекір усьому, таки виходять у світ, невпинно і наполеглива стверджуючи українське в Україні та світі, об'єднуючи і розширюючи гурт небайдужих українців:

- «Культура і життя» — газета, заснована 1913 року Гнатом Хоткевичем;
- «Музика» — журнал, заснований 1923 року Музичним товариством ім. Миколи Леонтовича;
- «Пам'ятки України: національна спадщина» — журнал, заснований 1969 року Петром Троньком;
- «Кримська світлиця» — газета українців Криму, заснована 1992 року.

Що ж до самого свіжого числа «Української культури», то хочемо привернути увагу читачів до низки особливо відмітних матеріалів. Про феномен легендарного хіт-параду «Територія А», що був культовим для української молоді 90-х років минулого століття, у статті «Територія А із 90-х — назавжди» веде мову Марія Михайлова. Інтерв'ю Ліни Тесленко з онуком Максима Рильського з нагоди 125-річчя від дня народження класика української літератури наводить до проблеми родинних цінностей за умов глобалізації. У рубриці «Уроки минулого» представлений нарис Мико-

ли Тимошика «Шинок як культурний і діловий осередок українського села». Розповідям про видатні постаті, які стали справдешньою епохою в національній культурі, редакція часопису присвятила спеціальну рубрику «Видатна особистість». Цього разу тут, в оригінальній формі фотолітопису, присутній Іван Франко. З нагоди Всеукраїнського дня бібліотек надано платформу для Української бібліотечної асоціації, де йдеться про результати конкурсу «Краща бібліотека 2020 року». Цю ж тему продовжено в публікації Ніни Горбань «Як бібліотекарки з Прилук «перевтілилися» в образах героїнь відомих картин світових художників». Фотозамальовкою Тетяни Череп-Пероганич про оригінальну мисткиню Тетяну Король «Коли мистецтво повертає до життя» відкрита рубрика «Майстерня художниці». Журнал детально представляє здійснений у повному обсязі, уперше за 300 років, один із найцінніших скриптонімів української історії — «Літопис Самійла Величка». Історія однієї із найбільших східних українських діаспор показана через презентацію нового документального фільму режисерки Марини Ткачук «Три Івани». Немало відкриттів чекає на читача в публікаціях, розміщених під рубриками «Відверта розмова», «Культурна спадщина», «Думки вголос», «Мистецькі події», «Театр», «Проза», «Поезія», «Літературна критика», «Творча лабораторія», «Захоплення». Заголовним матеріалом цього числа є фоторозповідь про популярну українську співачку Оксану Пекун.

Редакція «Українського Інформаційного Простору» попросила творців згаданих вище часописів відповісти на запитання про особливості 2020 року для культурологічної журналістики та їхні наміри на рік наступний. Ось їхні відповіді:

**Головна редакторка журналу «Українська Культура»
Тетяна ЧЕРЕП-ПЕРОГАНИЧ**

Журнал «Українська Культура» продовжує виходити і знаходити свого читача, розповідаючи про цікаві події, знайомлячи з цікавими особистостями, аналізуючи минуле і сьогодення з думкою про завтрашній день. Адже від того, що ми робимо на цій землі сьогодні, залежить яким буде її (наше) завтра.

Українська культура не може мовчати, не може не захищати себе. Бо вона — це всі ми, українці. А наша сила — у слові, у виважених діях, у любові до всього рідного, українського, у розумі та вірі. І саме тому я вірю: все, що ми доносимо до співвітчизників через сторінки журналу, — це теж боротьба за нашу незалежність, за нашу ідентичність, за нашу свободу.

Цей рік — карантинний, непростий для кожного з нас і для вітчизняної культури в цілому. Але, попри все, життя триває, постійно наповнюється чимось новим. Народжуються нові проекти, книги, пісні... Засвічуються нові зірки, які прославляють Україну своїми талантами далеко за її межами. Бажаю нам не здаватися, не впадати у відчай, бути креативними, натхненними, а головне — здоровими!

Дякую всім, хто передплачує, купує журнал «Українська культура» і всім, хто працював разом зі мною над цим номером, особливо — Євгену Букету, Оксані Радушинській, Ліні Тесленко. Хай новий рік принесе тільки радості, тільки успіхи, тільки хороші новини!

**Директор ТОВ «Видавничий дім «Українська культура»
Євген БУКЕТ**

2020 рік для української культури був непростим. Становлення нової влади в державі помножене на пандемію коронавірусної хвороби найбільш вдарило, традиційно вже для останніх 30 років нашого буття, по сфері культури. Сотні проектів zostалися нереалізованими, десятки програм підтримки були згорнуті, українські діячі культури чи не найгостріше відчували на собі наслідки карантинних обмежень... Попри це, наше видавництво, завдяки підтримці насамперед передплатників, регулярно видавало газети «Культура і життя» та «Кримська світлиця», відродило журнал «Українська культура», продовжило видавати журнали «Пам'ятки України: національна спадщина» та «Музика»; також побачили світ кілька книжкових видань.

2021 рік зустрічаємо з оптимізмом, з оновленою командою, з потужною авторською і читацькою когортою. Для журналу «Українська культура» наступний рік — ювілейний. Йому виповнюється 100 років і 30 — від часу, коли він виходить із сучасною назвою.

Радію, що новий рік «Українська культура» зустрічає з новим творчим і креативним редактором — Тетяною Череп-Пероганич. Дякую всім передплатникам, хто вірив у нашу команду в непростий час реформування і закликаю й надалі активно підтримувати і словом, і ділом найповажніше культурологічне видання країни — журнал «Українська культура», яке буде вашим надійним дороговказом у непростих реаліях нинішнього часу. З роси і води!

Головний редактор газети «Кримська світлиця», член редколегії «Української Культури»

Андрій ЩЕКУН

Кожен рік, коли виходить журнал «Українська культура», — це, насамперед, рік перемоги здорового глузду над прірвою безграмотності, культурного невігластва у сучасному вирі подій. І те, що журнал виходить, — це, насамперед, аргументація того, що є потреба, є доцільність, є українська культура.

Чи був цей рік складний? Сказати, що складний, — мало. Принципове є те, що важливий. Бо, в чергове, журнал із новими зусиллями творчих і наполегливих людей, відновився у 2020 році. І не просто відновився, а став якісно новим — і в контексті змісту, інформаційної насиченості, і щодо організації менеджменту, якості друкарських робіт. Все це в комплексі дає уявлення про завтрашній вже день. А завтра, — це вже сьогодні. Як кажуть, що посієш, — те й пожнеш.

Отож, не зволікаючи, без зайвих слів, без пафосу, закликаю здійснити рішучий крок на підтримку української футурологічної індустрії. Це буде найкращим вияв української національної ідентичності.